

READY
FOR
LIFE

Ready for life

Kokemuksia

Päivi, Espanja 15.1.17-18.3.17

READY
FOR
LIFE

Päästessäni työharjoitteluun Espanjaan, tiesin mitä halusin. Tavoitteenani oli oppia, miten toimitaan eri mais-sa sikäläisissä kulttuureissa, löytää itsestäni uusia puolia kehittyen erilaisissa tehtävissä. Motivaatiota lisäsi kielitaidon harjoittaminen. Haaveenani on joskus perustaa oma yritys, toimia johtavassa asemassa sekä työskennellä kansainvälisesti. Kun sain kuulla päässeeni Starbucksin harjoitteluun, tiesin sen olevan minulle sopiva, sillä se vastasi toiveitani. Vaikka en ole opiskellut ravintola-alaa, jakso on hyvä kokeilu.

Sevillassa majoituimme toisen suomalaisen harjoittelijan kanssa paikallisen naisen kotiin, jossa majoittui myös ranskalainen harjoittelija. Asunnon omistajan kanssa tuli vastaan kielimuuri, mutta ranskalainen oli tulk-kinamme. Olimme ensimmäisenä iltana hämillämme hostimme selittäessä nopealla espanjankielellä jotain emmekä osanneet vastata. Nukkumaan mennessä mietimme, kuinka tulemme selviämään espanjalaisten ja heidän kulttuurin kanssa. Onneksi 1. viikko vietettiin kielikurssilla ennen töiden aloittamista. Kun kävin näyttäytymässä ensimmäistä kertaa Starbucksissa, havaitsin työn olevan nopeaa, mutta tulevat työkaverit lupasivat pitää huolen minusta. Tästä huolimatta odotin ekaa työpäivää kauhunsekaisin tuntein.

Töihin mennessä huomasin kaikkien tietävän jo tulostani, kun yritin esittäytyä espanjaksi, joten kaikki paikalla olevat työntekijät esittäytyivät minulle. Ohjaajani oli Coffee Master, joten hän kertoi minulle englanniksi kaikki Starbucksin käytännöt historiaa myöten. Vaikka osa asioista oli tuttuja, hätäännyin pärjäämisestäni, koska en ymmärtänyt aina ohjaajani englantia

Onneksi työkavereista löytyi toinenkin englannin taitaja, koska ohjaajani jätti minut ensimmäisenä päivänä yksin. Ekan viikon infotulvan keskellä opin käytännön tapoja sekä valmistamaan joitain juomia ilman reseptiä, jonka pohjalta laajensin myöhemmin osaamistani. Aluksi tiskasin ja siivosin kahvilassa, koska en ollut tarpeeksi nopea kaiken kiireen keskellä. Toisin kuin Suomessa, myös pomo oli työskentelemässä rivityöntekijöiden seassa.

Kun opin Latte artia suhteellisen nopeasti, työkaverit ihmettelivät, koska kaikki vakituisetkaan eivät oman-neet kyseistä taitoa. Haasteenani oli ruuhkassa työskentely heikon espanjan taitoni takia. Kielitaito kehittyi niin, että viikolla neljä ruuhka ei vaikuttanut työskentelyyni, työntekijät olisivatkin jo halunneet minut heille pysyväksi työkaveriksi. Loppuaikana työhön ei tullut mitään uutta, joten hioin palvelutapojani paremmiksi, jotta asiakas olisi entistä tyytyväisempi lähtiessään kahvilastamme. Sain työkavereiltakin kehuja taidoistani, vaikka työskentelin baristana ekaa kertaa. Loppuaika olikin haikeaa, koska olimme kaikki kiintyneet toisiimme. Opin jakson aikana paineensietokykyä ja pitämään hermot kurissa. Olin nuorempana ujo, joten tämä jakso opetti, että voin tulla toimeen millä kielellä tahansa, kunhan tahtoa riittää. Opin jakson lopussa tunnis-tamaan kaikkien juomien ja espressojen erot, joten tulen varmasti vielä joskus valmistamaan kahveja.

Marjaana, Espanja 15.1.-18.3.2017

Juuri ennen lähtöä minulla oli ristiriitaiset fiilikset. Toisaalta mietin, miten pärjään vieraassa paikassa, toisaalta oli jännitystä ilmassa, kun espanjan opinnoistakin oli jo aikaa. Lähdin kuitenkin "tärkeintä on passi ja rahat" -meiningillä kentälle ja läpi turvaporttien muiden lähtevien nuorten kanssa. Espanjassa majoituspaikkaan päästessäni selvisi, että tulen suomalaisen kämppiksen kanssa jakamaan asunnon myös neljän muun muualta kotoisin olevan naisen kanssa, joista vain yksi puhui hieman englantia. Meille suomalaisille yritettiin selittää käytäntöjä, mutta kielimuurin takia emme ymmärtäneet siitä mitään. Majoituksen suhteen yllätyin asunnon kylmyydestä ja sähkön/veden kulutuksesta. Opinkin reissulla ottamaan 10min suihkuja kylmässä vedessä.

Tykkäsin reissun alussa olleesta kielikurssista opiskelijoiden tasoeroista huolimatta, vaikka opettajalle tämä olikin haastava ryhmä. Opettaja puhui espanjaa, joten kaverit auttoivat, jos joku ei ymmärtänyt. Tunnit olivat kivoja, koska ne erosivat aikaisemmista kielen tunneistani. Sanat eivät tuntuneet jäävän päähän, kielioppia muisti entuudestaan jotenkin. Motivaatiota lisäsi se, että espanjalaiset halusivat ymmärtää ja auttaa arkielämässä, vaikka kielitaito ei ollutkaan täydellinen.

Harjoittelu Patio de la Cartuja:ssa alkoi viikollisella iltavuorolla. Ekoina päivinä tutustuin työkavereihin ja kiersin hotellin 30 huoneistoa läpi ison avainnipun kanssa. Avaimet yllättivät, koska olen tottunut avainkortteihin. Kesti myös hetken tajuta ovien avautuvan eri suuntaan kuin Suomessa. Vastaanotossa oli yksi ihminen kerralla töissä ilman virallisia taukoja. Tämä tuntui hassulta, koska kaikilla pitäisi olla rauha syödä ja asioida vessassa omassa rauhassa. Ekat päiväni kului muiden töitä seuratta. Täytyi samalla myös seuraavan päivän majoituskortteja valmiiksi. Suomessa asiakas täyttää tullessaan samaisen kortin

Pääsin hotellin järjestelmään sisään Check-inejä tekien. Järjestelmä ei ollutkaan alalla yleinen järjestelmä niin kuin luulin, vaan hotellin käyttöön räätälöity. Se oli myös espanjaksi, mikä hankaloitti osaltani sen käyttöä. Hotellissa tehtiin manuaalisesti enemmän töitä, joten jos hotellin kone olisi kaatunut, hommat olisi silti saatu hoidettua. Iltavuoron tehtäviä oli mm. asiakkaiden kyselyihin vastaaminen sekä varauskanavien seuraaminen, varausten tekeminen ja asiakaspalvelu. En pitänyt siitä, että piti työskennellä yksin, koska silloin vastuu on niin suuri. Parin viikon jälkeen osasin hoitaa perusasiat, espanjan kieli tuotti vain haasteita itselleni. Usein pyysin espanjankielisiä odottamaan kollegani saapumista. Tutustuin myös parkkihallin ohjelmaan iltavuorojen aikana. Koko Sevillassa on kuulemma vähän parkkitilaa, joten parkkimaksut olivat huomattavasti kalliimpia kuin Suomessa. 4. viikolla aloitin aamuvuorot ohjaajani kanssa, tekemistä riitti sopivasti. Opin nopeasti check-outin, joka oli check-iniä huomattavasti helpompi. Ohjaajani englannin osaaminen auttoi oppimistani, joten yritin kysellä häneltä paljon. Kuukauden jälkeen aloin viihtyä paremmin, joten aika kului nopeasti viikonloppujenkin ollessa ohjelmaa täynnä. Olin kuitenkin se, joka kaipasi porukasta eniten kotiin, joten olin yhtä hymyä päästessäni takaisin Helsinki-Vantaan kentälle halaamaan rakkaitani. Suomeen palatessani koin kuitenkin isomman kulttuurishokin kuin Espanjaan mennessä. Esim. kaupassa oli huomattavasti kalliimpaa käydä ruokakaupassa kuin Espanjassa.

Vaihtojakso oli erittäin onnistunut, se oli ajallisesti sopiva ja tavoitteeni toteutuivat. Olen taipuvainen potemaan koti-ikävää, josta huolimatta sain uusia ystäviä, paremman kielitaidon ja uusia, hienoja kokemuksia. Reissussa rohkaistuini monessa asiassa ja koen sen jälkeen osaavani ilmaista itseäni paremmin myös suomeksi. Tiedän kokemuksesta olevan myöhemminkin hyötyä, joten olen iloinen, että lähdin.

Tästä kokemuksesta tulee olemaan hyötyä myös myöhemmin, joten olen iloinen lähdöstäni ja tavoitteideni saavuttamisesta. Odotan innolla mahdollisuutta tavata espanjalaisia suomessa. Olisi hienoa palvelua heitä omalla äidinkielellään ja ylläpitää espanjankielitaitoani, jota tuli matkan aikana paljon enemmän, mitä itse olin odottanut.

Haluan kiittää kaikkia ihmisiä, jotka tekivät tämän reissun minulle mahdolliseksi!

Suvi, Irlanti 22.1.-5.2.17

READY
FOR
LIFE

Jo ennen varsinaista lähtöä, opin hoitamaan useampaa asiaa saman aikaisesti. Opin myös kantapään kaut-ta, että asioita kannattaa hoitaa ajoissa pois alta.

Työharjoittelupaikkani oli Fettercairn Youth Horse Project talli. Siellä on 19 hevosta, joiden avulla tarjotaan ratsastustunteja erityistarpeita, kuten autismi, omaaville henkilöille iästä riippumatta. Tämä harjoittelupaikka oli kaikin puolin mahtava hevosten kannalta ja hyvien kulkuyhteyksien varrella, mitä eläintenhoitajana arvostan suuresti. Henkilökuntaa oli päivittäin noin kuusi henkeä ja siihen päälle vielä muutamia harjoittelijoita.

Ensi vaikutelma Irlannista oli, että ihmiset ovat ystävällisiä ja maa on kaunis muutenkin. Olin aluksi sekaisin kaikesta saamastani tiedosta, mutta viikon jälkeen tuntui, että käytännön asiat sujuivat mutkattomasti, myös suunnistaminen paperisen kartan kanssa ja ilman puhelimen nettiä. Sain

Prepaid-liittymänkin, vaikka ne toi-mivatkin eri tavalla kuin Suomessa. Työpaikka oli viihtyisä sekä henkilökunta ammattitaitoista ja ystävällistä. Ihmettelin aluksi, miksi lapset eivät laita hevosia valmiiksi tunneille, mutta muistin sitten, että heidän erityis-tarpeet estivät turvallisen valmistelun. Ihmettelin myös hevosten manuaalista vesikippojen täyttämistä, mutta sillä tavalla haluttiin seurata hevosten juomista ja näin nopeuttaa sairauksiin reagoimista.

READY
FOR
LIFE

Jo muutaman päivän jälkeen oli hieno huomata kielitaidossa tapahtunut kehitys. Opin myös uusia hyödyllisiä taitoja hevosten tunneille valmistelusta, esimerkiksi suitsien laittoon liittyen. Opin myös tulkitsemaan eläinten elkeitä ja huomasin siitä olevan paljon hyötyä. Selän ongelmat toivat lisää haasteita jaksolla. Toisaalta kivut opettivat tunnistamaan paremmin omat rajani sekä sen, että on ihan ok olla kipeäkin. Onneksi eurooppalainen sairausvakuutuskortti oli mukana.

En kadu kokemusta yhtään ja olen iloinen, että lähdin. Opin hoitamaan virallisia ja vähän haasteellisiakin asioita englanniksi. Toki harmittaa, ettei kaikki mennyt suunnitellusti, mutta silti ei kaduta. Onneksi selän saa kotona kuntoon ajan kanssa. Opin ulkomailla ollessa sen, kuinka mahtava perhe, koti ja elämä minulla täällä kotona on. Joskus on siis mentävä kauas, jotta voi nähdä lähelle!

Pertti, Irlanti 23.1.-20.3.2017

READY
FOR
LIFE

Kun saavuini Dubliniin 23.1.17 tapasin Kilmertin perheen, jossa tulini asumaan. Aloitinkin heti seuraavana päivänä työt Le Bon Crubeen ravintolassa ja tapasin kaikki työkaverit ekalla viikolla saaden samalla hyvän vastaanoton. Tein alkuun pidempää päivää, mutta vähensin työmäärää IEP:n puuttuttua asiaan. Sain ekalla viikolla ensimmäisen tautini, jota podin vielä seuraavan viikon alussa kotosalla. Töihin palatessa työskentelin asiakaspalvelussa, jossa oppi paljon. Muutaman viikon sateinen sää ja työmatkalla kastuminen hidastivat parantumistani, joten jouduin käydä apteekissakin. Kolmen viikon jälkeen sain myös ruokamyrkytyksen, joka kaatoi minut sänkyyn pariksi päiväksi.

Sairastelusta huolimatta olin oppinut paljon uutta töissä.

Ystävänpäivän alla 4. viikolla opettelin tekemään Macaron ja Ganache leivoksia. Flussani ajoi kyseisellä viikolla minut lääkäriin, jolta sain vihdoinkin kunnon lääkityksen. Viikonloppuna tapasin muita vaihtareita ja ulkomaalaisia Trinity Collagesta, joiden kanssa menimme paikallisjunalla Brayhin. Seuraavalla viikolla opettelin tekemään pääkokin omalla reseptillä käsintehtyä jäätelöä.

READY FOR LIFE

Kaksi ystävääni tuli käymään Irlannissa 24.2. ja esittelin heille paikkoja. Kävimme mm. Guinnessin tehtaalla, jossa kävimme ylimmässä kerroksessa sijaitsevassa pubissa. Ystävien palattua kotiin, palasin itse omiin rutiineihin. Työskentely ravintolassa eteni omalla tavallisella tavallaan. 5. viikolla menin tuttujen kanssa kalliokiipeilemään, jonka jälkeen vilustuin uudelleen. Kiipeilyn jälkeen meillä oli todella kiire lounastarjoilu, josta lähdin hieman aikaisemmin kotiin. Seuraavana päivänä sain uuden antibiootin lääkärltä, joka toivottavasti auttaa. Majoituin Airbnb:hen Trinity Collagen lähelle tyttöystäväni kanssa, joka saapui Irlantiin 5.3. Kävimme monessa paikassa, kuten Cliff of Moher-nähtävyydellä Galwayn lähellä länsi rannikolla. Tyttöystäväni palattua kotiin, palasin rutiineihini. Tästä seuraavana päivänä Malla palasikin kotiin ja minä palasin rutiineihini Irlannissa. Työskentelin Mark kokin ohjauksessa lisuke osiossa. Nautin hänen kanssaan työskentelystä, koska se oli aivan erilaista kuin muu harjoittelu. Työskentelin kyseissä osiossa loppuaikana aika paljon. Loppuaikana sain myös tehdä kokonaan oman jäätelön, jonka nimeksi tuli The Fin Gin. St. Patrikin päivänä veljeni sekä kaverimme tyttöystävänsä kanssa tulivat käymään Irlannissa. Menimme yhdessä Galwayhin festivaaleille. Vietimme kaksi viimeistä päiväni Irlannissa osin Galwayssa ja osin Dublinissa kierrellen eri paikkoja ja nähtävyyksiä. Täydellinen päätös siis vaiherikkaalle harjoittelulle Irlannissa. 20.3. otin taksin lentokentälle ja lensin takaisin Suomeen. Kaikki sujui hyvin ja tyttöystäväni sekä kaverini olivat vastassa Helsinki-Vantaan kentällä.

Oona, Italia 13.1.-12.4.2017

En ehtinyt juuri valmistautua henkisesti Italiaan lähtöön, sillä lähdin reissuun suoraan Lapin hektisestä joulusesongista. Yksin matkaaminen ja kotoa lähtö ei ole minulle vierasta, eikä se nytäkään tuottanut vaikeuksia. Tunsin lähdöstä lähinnä vain innostusta uusista asioista mitä eteen tulee. Intohimoni on oppia uutta ja nähdä erilaisia kulttuureja, joten tutustuminen italialaiseen kulttuuriin, ihmisiin ja tapoihin on ehdottomasti yksi isoimmista tavoitteista matkalla. Hyvänä kakkosena tulee uuden kielen opetteleminen.

Pari ensimmäistä päivää vietin Roomassa ennen varsinaista vaihtojakson alkua.

Olin maassa 1. kertaa eikä parempaa ensivaikutelmaa olisi voinut saada.

Kokoonnuimme kahden muun suomalaisen kanssa Roomassa ja matkustimme yhdessä Avezzanoon. Olin hieman pettynyt, että meitä oli Italiassa vain kolme, olin odottanut, että saan jakaa kokemuksia muiden ulkomaalaisten kanssa. Kaksi ensimmäistä viikkoa olimme kielikurssilla Celanossa. Vaikka italian kieli vaikuttaakin mielenkiintoiselta ja ihanalta, niin opiskelu on kuitenkin haastavaa. Odotan kielen oppimista kuitenkin innolla.

Toisella viikolla sain tietää, että harjoittelupaikkani tulee olemaan Saper Viaggiare, joka sijaitsi lähellä kotiamme. Olen opiskellut vain ohjelmapalvelujen tuottamista matkailualalla, josta minulla on työkokemustakin. Tästä syystä toimistotyö ja matkojen myyminen olivat minulle uutta, vaikka harjoittelupaikka olikin omaa alaani. Olen kuitenkin innokas uuden oppija, joten olin hyvillä mielin harjoittelupaikastani, josta sain hyvän ensivaikutelman.

Harjoittelupaikan toimisto oli pieni. Siellä työskenteli vain kaksi työntekijää, jotka myös omistivat toimiston. En olisi voinut toivoa parempia pomoja, sillä he olivat aivan mahtava pariskunta. Barbara opetti heti ensimmäisenä päivänä italialaisen matkatoimiston toimintatapoja, josta opin paljon. Kävimme toisella työviikolla Barbaran kanssa Roomassa Alpitourin (Italian suurin touroperator) tapahtumassa, jossa sain laajan kuvan matkatoimistojen ja järjestöjen toiminnasta. Sain runsaasti lisää sanavarastoa kuunnellessani italialaisten esityksiä tuntikausia.

Barbara opetti, kuinka matkatoimistot etsivät ja ostavat matkoja. Marco puolestaan perehdytti minua toimistotyön käytännön asioihin, samalla kun hoidimme vuoden 2016 paperitöitä ja arkistointia. Tämä oli kuulemma matkatoimiston vaikeimpia tehtäviä, joten olen iloinen saadessani osallistua juuri siihen tehtävään. Myöhemmin Barbara ja Marco esittelivät minut sukulaisilleen ja lapsilleen, joten tunsin itseni tervetulleeksi.

Puolentoista kuukauden jälkeen italialainen meininki on jo tuttua ja työpaikalla pienet tehtävät sujuvat jo hienosti. Joskus olen ollut toimistolla yksin päivisin, sillä Barbara ja Marco asuvat nurkan takan. He ovat olleet kuitenkin aina puhelimen päässä tarvittaessa. Olen saanut tästä hyvää harjoitusta asiakaspalvelun ja itsenäisten työn suhteen. Kielimuuri oli välillä ongelma asiakkaiden kanssa, mutta aina päästiin hyvin yhteisymmärrykseen sanakirjoilla, eleillä ja vähäisellä kielitaidollani. Olen toisiaan ollut ensimmäistä kertaa Italiassa toimistotyössä ja täytyy sanoa, että toimistotyö ei ole minun työtäni tulevaisuudessa. Työympäristö ja kaupunki on miellyttävä ympäristö, mutta seuraavan kerran minut tullaan näkemään itse kohteessa viemässä asiakkaita retkille. Koin kielen opetteluun hankalaksi, sillä olen vieläkin ujo puhumaan italiaa.

Opiskelumateriaaleista olen yrittänyt opiskella, mutten oikein opi kirjoista pelkästään. Ymmärrän italiaa mutta itselläni on vielä hankaluuksia tuottaa puhetta. Olen kuitenkin ylpeä siitäkin määrästä, mitä olen oppinut Italiaan saapumisen jälkeen. Yleisesti ottaen Avezano on tuntunut sitä enemmän kodilta, mitä enemmän aikaa on kulunut ja arki sujuu kuin Suomessa, koti-ikävääkään ei ole tullut. Olen vierailut lähikaupungeissakin ja Italia yllättää ja ihastuttaa päivittäin. Vaikka harjoittelun loppuminen on haikeaa, olen valmis uusiin seikkailuihin.

Minulle jää Italiasta käteen loistavia muistoja, ystäviä, italian kielen perusteet sekä paljon uusia kokemuksia matkailusta ja matkatoimistossa työskentelystä. Suosittelen kaikille lämpimästi, että irtautuu vähän juuriltaan ja lähtee rohkeasti oppimaan uutta maailmalle, tilaisuuksia löytyy, jos viitsii etsiä. Oikeastaan, tämän harjoittelujakson loppuminen ei minun kohdallani tarkoita Italiasta lähtöä ollenkaan. Suunnitelmissani on viettää vielä seuraavat neljä viikkoa matkustellen ympäri Italiaa, surffaten sohvalta toiselle, joten italian kielen opiskelu ja kulttuurin havainnointi eivät jaa tähän. Olen kuullut monelta italialaiselta, että kulttuurierot pohjois- ja etelä-Italian välillä ovat suuret, joten on mielenkiintoista päästä näkemään tätä.

Kaisa-Maria, Italia, 11.6.-19.8.17

Sunnuntaina saavuin Avezzanon bussiasemalle, jossa vastassani oli Silvio, Amfin työntekijä. Tapasin samalla Emilien ja Tamaran, joiden kanssa saimme kyydin Via Milanoon. Asuntojen kanssa oli sekaannusta, sillä meidät vietiin pidempi aikaisessa vaihdossa oleville tarkoitettuun asuntoon, jossa ilmeisesti Emilien ja Tamaran ei olisi kuulunut majoittua. Sekaannus ratkesi vasta loppuviikosta, kun otimme asiasta itseselvää. Maanantaina tapasimme toisetkin tytöt, jotka olivat myös saapuneet edellisenä iltana Celanoon. Kie-likurssin oli tarkoitus alkaa maanantaina mutta se siirtyi tiistaille, sillä vastaanottavasta järjestöstä ei kuulunut mitään. Italian kielikurssi alkoi tervehdysten ja muiden arkipäiväisten asioiden opettelulla. Tunnit olivat hyödyllisiä, sillä en ollut aikaisemmin lukenut lainkaan kyseistä kieltä. Ensimmäisenä viikonloppuna matkustimme Roomaan Emilien kanssa, matkustaminen sujui ongelmitta ja saimme hyvin ajan kulumaan.

Toisella viikolla opiskelimme kielikurssilla todella nopealla tahdilla työ- ja terveysanastoa sekä lauserakenteita. Koin aika raskaaksi sen, että kielioppia käytiin niin nopealla tahdilla, sillä olin vasta alkaja kyseisen kielen opettelussa. Viikon aikana kävimme kerran Avezzanossa illanvietossa ja kiertelemässä kaupungilla. Syömässä ollessamme huomasimme, ettei julkisilla kulkuvälineillä pääse enää Celanoon. Mutkien kautta saimme hommattua vain italian kieltä puhuvan taksikuskin, jonka avulla pääsimme lopulta takaisin Celanoon. Viikonloppuna olimme koko porukalla Pescarassa ilmaisilla Indierock festivaaleilla ja lounaalla. Airbnb majoitti meidät kahteen eri asuntoon.

Kolmannella viikolla aloitimme työharjoittelun. Aikaisemmin aloittaneilta kuulimme, että monella oli tullut ongelmia kielen kanssa. Monet ohjaajista eivät puhuneet sanaakaan englantia ja kielikurssilta ei ollut saanut tarvittavaa ammattisanastoa. Tämä sai minut jännittämään oman harjoitteluni alkua. Amfin työntekijä vei minut maanantaina harjoittelupaikalleni, joka sijaitsi aika lähellä asuntoamme. Ensivaikutelma paikasta oli Tiimari, jossa myydään koulu- ja juhlatarvikkeita. Pomoni Fredrica oli puhelias ja räiskyvä persoona. Ensimmäisellä viikolla pääsin harjoittelemaan ilmapallojen taittelua toisen työntekijän, Albanan kanssa samalla, kun siivosimme koko liikkeen. Teimme Albanan kanssa myös hääkarkkirasioita sekä yhden ilma-palloasetelman ristiäisiin. Seuraavalla viikolla pomoni Fredrica oli töissä sisilialaisissa häissä. Viikonlopun vietimme koko porukalla Napolissa hyvän shoppaillen ja hyvästä ruoasta nauttien. Sää oli todella paahtava ja meitä oli varoiteltu tästä syystä Napoliin lähtemisestä, mutta onneksi reissu meni osaltani hyvin.

Toisella työviikolla opettelin taittelemaan ilmapalloista ja rautalangoista Fantasy flower-asetelman, joka oli Albanan mukaan suosittu tuote kyseisessä liikkeessä. Viikon aikana rakensimme myös pari pientä ilmapalloasetelmaa synttäreille ja ristiäisiin. Synttäreille teimme myös muutaman karkkiasetelman. Muuten oli aika hiljaista, joka mahdollisti liikkeen siivoamisen. Opin italiaa Albanalta ja minä opetin hänelle englantia. Viikonlopun vietin itsekseni Roomassa.

Amfin kanssa olleiden ongelmien jälkeen päätin viikonloppuna, että lähdän takaisin Suomeen 5. viikolla. Olin töissä maanantaista keskiviikkoon, jolloin ei ollut juurikaan tekemistä. Olimme kahden edellisen viikon aikana järjestelleet koko liikkeen uusiksi ja nyt oli huolehdittava vain perus siistimisestä. Albana oli menossa elokuussa naimisiin ja halusi sinne Fantasy flower-kimpun. Autoin häntä siinä, johon kului noin 30-45 minuuttia. Olen tyytyväinen, että lähdin oppimaan uutta kieltä ja kulttuuria, vaikka vaihto ei men-nytkään niin kuin piti. Meillä oli hyvä porukka, jonka kanssa teimme kaikenlaista vapaa-ajalla. Celano oli paikkana haasteellinen, koska yhteydet muualle olivat aika heikkoja samalla, kun paikallisten ruokakauppojen valikoima oli heikkoa. Muuten kaupunki oli kaunis ja ihmiset mukavia.

Irina, Ranska, 3.9.-11.11.17

Työharjoitteluun lähtiessä, tavoitteenani oli oppia ranskan kielen perusteet, kehittää englannin kielen taitoa työ- ja vapaa-ajan tilanteissa sekä kehittää henkilökohtaisia työelämä- ja sosiaalisia taitoja. Kun 2017 kesällä sain tietää Allianssin Ready for life-hankkeesta, innostuin siitä. Minulla oli jo entuudestaan kokemusta ulkomailla työskentelystä ja olin innoissani mahdollisuudesta saada sitä lisää. En ollut aikaisemmin käynyt Ranskassa, joten olin innostunut tutustumaan uuteen kulttuuriin, uusiin ihmisiin ja opiskella samalla vähän uutta kieltä.

Matkani Montpellieriin oli pitkä, sillä matkustin sinne Helsingin ja Pariisin kautta. Isäntäperheen äiti tuli minua vastaan autollaan lentokentälle. Asuin ekaa kertaa isäntäperheessä ja koin hyödylliseksi kokemus, koska sitä kautta sain tutustua ranskalaiseen arkielämään. Isäntäperheen luota pääsin kielikurssille noin puolessa tunnissa raitiovaunulla. Raitiovaunu-liikenne toimi hyvin ja liput olivat halpoja. Kielikurssin tunteja oli arki-aamuisin klo 9-12.30 sekä kahdesti viikossa ilta-päivällä klo 13:30-15:45 (jolloin harjoiteltiin puhumista). Oppitunnit pidettiin pienissä ryhmissä, joissa oli 5-6 opiskelijaa. Opettaja piti tunnit ranskaksi, koska ei hän ei osannut englantia. Opettaja oli hyvin vaativa ja antoi paljon kotiin tekemistä. Joskus oli hankala pysyä mukana tunnin tapahtumista, kun ranskan taidot eivät olleet niin hyvät.

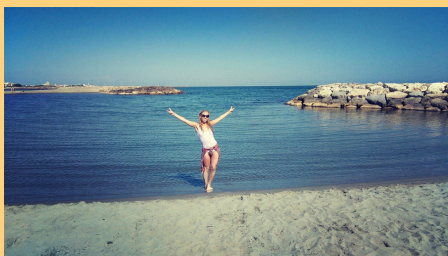
Kielikurssilla opiskelijoilla tarjottiin paljon toimintaa, meilläkin oli joka päivä jotakin. Kävin muinaisessa Airlesissa, Mar-seillissa sekä Setessa. Viimeiseksi mainitussa oli pyöräilyretki luonnonpuistoon, viininmaistajaiset sekä meriristeily, jossa tutustuttiin kaupunkiin mereltä päin. Opettajan kanssa pelasimme petankkia, joka on hyvin suosittu Ranskassa. Kaksi viikkoinen kurssi meni nopeasti. Opin paljon Ranskasta sekä sen kulttuurista ja kielestä (josta olen ylpeä). Sain kurssilla myös uusia muun maalaisia ystäviä, koska opiskelijoita oli mukana joka puolelta maailmaa. Kurssin jälkeen host perheen äiti vie minut Aeroport hotelliin, jossa minun oli tarkoitus asua ja suorittaa työharjoittelu.

Toinen suomalainen vaihtari, Anna-Leea työskenteli samassa hotellissa, joten asuimme hänen kanssaan yhdessä samassa huoneessa. Meillä ei kuitenkaan ollut pysyvää asuinpaikkaa, joten jo ensimmäisen kuukauden aikana muutimme huoneesta ja hotellista toiseen neljästi. Hotellin työtehtävät olivat minulle uusia, koska olen opiskellut ihan eri alaa. Ensimmäisenä työpäivänä ohjaajani toimi italialainen harjoittelija, jonka kanssa käytimme elekieltä yhteisen kielen puuttuessa. Muukaan henkilökunta ei puhunut juurikaan englantia ja sen takia tulikin hieman ongelmia.

Sopimukseni mukaan harjoittelupaikkani piti olla Aeroport Hotel, mutta seuraavana päivänä se vaihtui Eurotel Peroliksi, jossa myös Anna-Leea työskenteli. Meille järjestettiin työpaikalle kuljetus, joskus sitä sai odottaa pitkäänkin. Tehtäviini kuului baaritiskillä työskentely, pöytien kattaminen aamiaista varten sekä ajoittain tarjoilijan työt. Sopimuksessa tehtävis-sä mainittiin myös vastaanottotiskin työt, mutta niitä ei valitettavasti koskaan näytetty. Tein hotellilla aamuvuoroja, klo 7-15 sekä iltavuoroja klo 15-23. Hotellissa oli samaan aikaan paljon harjoittelijoita, jotka kaikki tekivät lähes samanlaisia työtehtäviä kuin vakituiset työntekijät. Vapaapäivinä olen käynyt rannalla sekä Nimesin kaupungissa. Opin, että farkku-kangas on saanut denim nimensä Nimesin kaupungin mukaan (de Nîmes).

Viikot kuluivat nopeasti. Työtehtävät pysyivät suhteellisen samoina baaritiskillä. Kommunikoin päivittäin asiakkaiden kanssa ja otin heiltä tilauksia vastaan. Pystyin työskennellä jo nopeammin kuin alussa, koska välineiden paikat ovat tulleet tutuksi, samoin kun juomien reseptit. Kuudennella viikolla saimme Anna-Leean kanssa pysyvän huoneen vihdoinkin. Vapaapäivinä olen kierrellyt Montpellierin nähtävyyksiä katselemassa. Kävin esimerkiksi Musée Fabre:ssa sekä eläintar-hassa, jonne oli ilmainen sisäänpääsy ja paljon afrikkalaisia eläimiä. Kävin myös Välimeren rannalla sijaitsevan Palavas-kaupungin kauniilla rannalla. Viimeisellä viikolla työt kuluivat jo rutiinilla baaritiskin takana.

Jakson aikana opin työskentelemään erilaisten ihmisten kanssa. Jakson aikana esiintyi jonkin verran kiusaamista, sillä ranskalaiset työkaverit eivät aina olleet kovin kohteliaita minua kohtaan. Koimme Anna-Leean kanssa seksuaalista häirintää, jonka olemme kuitenkin uskaltaneet ottaa esille LSF koulun kanssa. Meille tarjottiin mahdollisuutta vaihtaa harjoitte-lupaikkaa mutta uusi paikka olisi ollut tosi kaukana Montpellieristä. Koulusta kerrottiin myös, että Ranskassa naiset koh-taavat usein seksuaalista häirintää, mitä pidetään maassa normaalina. Päätinkin siis jäädä vanhaan harjoittelupaikkaan, koska olen jo tottunut henkilökunnan tapoihin ja työtehtäviin. Pysyvän asuinpaikan löytäminen oli myös haasteellista, koska hotelli oli joskus täynnä, niin meitä siirreltiin hotellien ja huoneiden välillä. Kokemus oli kaiken kaikkiaan kuitenkin hyvä ja palaan Suomeen viisaampana ja monta kokemusta rikkaampana. Sanotaan, että matkailu avartaa ja se pitää mie-lestäni täysin paikkaansa. Minusta on tärkeää ainakin yrittää ymmärtää toisia ihmisiä ja heidän kulttuureja eikä katsoa vain omaa napaansa.

Jasmin, Saksa, 4.6.-26.8.17

Aika ennen Berliiniin lähtöä kului yllättävän nopeasti ja lähtö alkoi jännittää vasta sen ollessa todella lähellä. Mietin, kuinka pärjään ulkomailla, koska tämä oli 1. kerta näin pitkään kaukana kotoa viettämäni aika. Pidin Berliinistä mutta jännitin sopeutumista. Työpaikkani oli kansainvälinen jälkituotantoyhtiö, joten halusin vain, etten ole kaikista surkein harjoittelija. Kielikurssi alkoi tiistaina, joten minulla oli aikaa sopeutua viikonlopun yli ja tutustua ympäristööni. Tunsin itseni vähän yksinäiseksi kämppikseni ollessa muualla viikonlopun. Asunnon sijainti mietitytti työaamujen suhteen sen lisäksi, että minulla ei ollut omaa huonetta. Myöhemmin, kun vietimme kämppikseni Marien kanssa aikaa ja meillä olikin yllättäen 10v ikäero. Marie sai hoidettua kämpppäämme internetin ja minulle väliseinän yksityisyyttä varten.

Kielikurssilla minut sijoitettiin nelihenkiseen ryhmään, joka oli opiskellut saksaa aikaisemmin. Saksan taitoni olivat hukassa, joten olin aluksi todella turhautunut. Toisena päivänä kurssi alkoi jo sujua hieman, sillä opiskelu erosi täysin Suomessa pidetyistä kielen-kursseista. Suurin ero oli, että Saksassa keskityttiin puhumiseen, eikä sanaston ja kielioopin hallintaan niin kuin Suomessa. Saksan tapa opiskella tuntui kuitenkin painostavalta ja itselle väärältä tavalta, koska tarvitsen jotain visuaalista muistaakseni asioita. Toisella viikolla sain kielikurssille seuraksi kaksi muuta suomalaista. Kurssilla tunsin itseni jo hieman varmemmaksi, jonka takia puhuminenkin helpottuu. Kurssin loputtua oli helpottunut ja odotin töihin pääsyä. Ekat viikot olivat henkisesti rankkoja, sillä aina tuli jotain uutta, eikä mikään mennyt opitun laisesti.

Ekalla käynnillä harjoittelupaikka vaikutti rennommalta kuin olin ajatellut mukavine ihmisineen, mikä auttoi jännitykseeni. Harjoittelun alkaessa kaikki oli täysin uutta itselleni. Pääsin heti mukaan kokopitkän elokuvan tekemiseen ja työkaverit huomioivat paikalla oloni englantia puhumalla. Martin ja Florian olivat tosi avuliaita ja pomoni Timor kävi välillä perehdyttämässä, muuten toimisto olikin kesälomien takia aika tyhjillään. Pää tuntui räjähtävän kaiken infon keskellä mutta toisaalta turhautti hidas työskentelyni.

READY
FOR
LIFE

Kuuden viikon jälkeen arkirutiinit alkoivat löytyä ja Google Maps oli tarpeeton paikkojen tullessa tutuiksi. Opinkin Berliinissä koh-taamaan omat rajani ollessani samalla jatkuvasti mukavuusalueen ulkopuolella. Työtehtävät alkoivat tuntumaan hieman puudutta-vilta, koska ne eivät olleet alun jälkeen juurikaan muuttuneet. Elokuvassa on useita puhelimia ja tietokoneruutuja, jotka pitää vaihtaa "greenscreenista" animaatioiksi tai videopuheluiksi, joita olin tehnyt. Jakson aikana mietin, että tehosteiden tekeminen ei tunnu oikein omalta. Hain alun perin editointihommiin, joissa taidan pysyä kesän jälkeenkin, sillä 3D ei innostanut edes koulussa. En tunnu pääsevän uuden ohjelman logiikkaan kiinni. Työtehot tuntuivat laskevan sen jälkeen, kun huomasin, ettei tehosteet ole niinkään se oma juttu. Stressasin paljon, kun sain tuottaja-assistentilta jatkuvasti palautetta asiakkaiden muutostoiveista, vaikka lopulta alkuperäinen oli lopulta paras. Tästä huolimatta yritin tehdä työni kunnialla loppuun positiivisella asenteella.

Berliinin jakson aikana opin eniten englannin ja saksan kieliä, ajanhallintaa sekä uuden järjestelmän. Itsenäinen työskentely ja vastuu omasta työstä aiheutti sen, että itselleni tuli välillä laiskuuspuuksia samalla, kun "osaan kyllä itsekkin"-asenne esti kysymäs-tä apua. Pomo oli kuitenkin huomaavainen ja kehotti avunpyyntöihin tarvittaessa. Mielestäni onnistuin harjoittelun aikana hyvin, koska en kokenut olevani koskaan se huonoin. Samalla omat valmiudet alani töihin kasvoivat paljon. Pitkien työpäivien takia moti-vaatiota oli hankala pitää ajoittain yllä väsyneenä. Kaiken kaikkiaan luotto omaan ammattitaitoin kasvoi ja oli hienoa saada jonkin-lainen kuva pro-tason työskentelystä ja workflowsta. Päälimmäisenä tunteena jäi käteen kiitollisuus ja itsevarmuus jatkaa elämää.

Laura, Saksa, 2.1.-30.3.2017

Jo pelkästään Ready for Life ohjelmaan hakeminen oli uusi ja jännittävä kokemus. Olin valmistumassa ammattiin ja kausityö puistotyöntekijänä oli loppumassa, koin tärkeäksi tehdä jotain täysin uutta. Huomasin koulun mailissa viestin Allianssin nuorisovaihdosta ja Berliinissä asuvan poikaystävän takia silmiini osui kohta, jossa kerrottiin Saksaan hakevien sijoittuvan aina Berliiniin. Kun hakemukseni hyväksyttiin, olo oli epärealistinen. En aikaisemmin ollut ikinä aikaisemmin lähtenyt yksin saatikka asunut Suomen ulkopuolella. Muutto pienestä Kuopiosta suureen Berliiniin oli aika radikaali muutos.

Joulukuussa vierailin tulevalla työharjoittelupaikallani samalla, kun olin muutenkin käymässä Berliinissä. Vierailu jännitti mutta Education GmbH:n edustajan, Mickael Maillén mukana olo helpotti. Heitä ei tuntunut haittaavan saksan kielen taitojen puuttuminen, vaikka he puhuivatkin saksaa keskenään. Minulle jäi sellainen kuva, että minut otetaan mielellään avuksi kasvihuoneelle. Haastattelun jälkeen lähtö alkoi tuntumaan todelliselta. Saatuaani paperityö pois alta, nautin vielä joululomasta ennen lähtöä. Mietin itselleni valmiiksi tavoitteita. Ne olisivat kielen oppiminen, ammattitaidon laajentaminen, uusien ihmisten tapaaminen ja kontaktien luominen sekä uusien tilanteiden kohtaaminen pelkäämättä. Suurimpana tavoitteena olisi kuitenkin itseni voittaminen.

Jakso alkoi kahden viikon kielikurssilla. Ennen ensimmäistä koulupäivää jännitti, enkä saanut nukkutuakaan kunnolla. Jännittäminen oli kuitenkin turhaa. Menin kielikoululle yhdessä toisen suomalaisen harjoittelijan, Hennan kanssa. Tulimme heti hyvin juttuun ja oli mukava jännittää yhdessä toisen kanssa. Kurssilla oli vain neljä opiskelijaa, joista yksi vaihtoi ryhmää heti. Meidän kanssamme opiskeli siis vain amerikkalainen Ryan. Pieni ryhmä tuntui hyvältä, koska opetus oli henkilökohtaista. Meillä oli kaksi opettajaa, Steffen ja Pinat, jotka olivat molemmat hyviä. En opiskellut ekaa kertaa saksaa, joten alkeet olivat minulle helppoja. Koko kielikurssi tuntui mukavalta ja olisin opiskellut siellä vaikka kuinka pitkään. Kahdessa viikossa kun ei oppinut perus keskusteluun vaadittavia taitoja. Itse harjoittelusopimuksen allekirjoitus hermostutti, koska työaika Saksassa on kahdeksan tuntia mikä kuulostaa ilmaisella harjoittelijalle aika pitkältä. Työpaikalla minua odotti ohjaajani Frank, joka puhui englantia vastoin odotuksiani. Ennen sopimuksen kirjoittamista kerroin mielipiteeni työajan pituudesta ja keskusteltuaamme aiheesta, Frank muutti sopimuksen työaika miehelellään.

Kaksi ensimmäistä työpäivää olivat rankkoja käsilleni, sillä tein liukuhihna työtä, jossa samat liikkeet toistuvat jatkuvasti päivän aikana. Työn tahti piti pitää nopeana, koska muuten liukuhihnalla tulleet ruukut tippuivat hinnalta. Olisi pitänyt ymmärtää maininta asiasta ajoissa, sillä kahden päivän jälkeen kädet särkivät paljon, nivelet olivat turvoksissa ja tarvitsin apua kaikkeen. Jouduinkin ottamaan pari päivää sairauslomaa, mikä ahdisti itsenäni. Onneksi työpaikalla oltiin ymmärtäväisiä, vaikka jouduin lopulta olla melkein koko kaksi ensimmäistä viikkoa sairauslomalla. Palatessani töihin keskustelimme Frankin kanssa käsistämme ja Frank käski kertomaan aina, jos jokin työ tuntui pahalta käsien kannalta.

Alun jälkeen työtahti tasaantui ja sain rutiineista kiinni. Tehtävinä oli mm. kukkien nyppiminen, niiden asetelu pöydälle, taimien istuttaminen ja isompien puiden leikkaus. Työ oli perus-puutarhatyötä mutta kuitenkin oli kiinnostavaa täysin uudenlaisessa ympäristössä. Yleensä työskentelin yksin mutta välillä olin kuitenkin yhteistyössä toisten kanssa. Olin helpottunut huomattessani, että pystyin ymmärtämään muita, vaikkein itse osannut täysin keskustella. Tulimme pienestä kielimuurista huolimatta hyvin toimeen. Aikaiset aamut väsyttivät, joten sosialisoinen kärsi siitä hieman. Vapaa-aika kului, kun oli seuraa ja tekemistä. Loppuviikot kuluiivat vauhdilla. Kolme kuukautta tuntui todella lyhyeltä ajalta. Ajoittain harmittelin saksan heikkoa osaamistani, koska se verotti työpaikalla juttelemissa. Frankinkin kanssa keskustelua rajoitti hänen rajoittunut englannin taitonsa. Kielimuuri toi välillä minulle olon, että olen ylimääräinen. Olin kuitenkin tyytyväinen lämpimään ja vastaanottavaiseen tunnelmaan, joten en halunnut masentaa itsenäni yksinäisyyden ajattelulla. Frankin syntymäpäivänä töissä oli aamupalaa tarjolla, johon minutkin kutsuttiin mukaan. Oli mahtava huomata työyhteisön olevan yhtä suurta perhettä.

Jakson lopulla olin keskittynyt etsimään ns. oikeita töitä, joka tuotti stressiä, josta huolimatta yritin jaksaa jakson loppuun. Välillä tympäisi tehdä töitä ilmaiseksi ilman tukirahoituksia. Raha-asiat häiritsivät ja toivonkin tuleville harjoittelijoille palkallisia paikkoja. Lopussa harmitti eniten se, että Erasmus-ohjelman osallistujille järjestettiin vasta vikana päivänä mahdollisuus tutustua toisiinsa, sillä se tuntui tosi epärealistiselta. Tuntui, että ystävien saaminen jäi tämän takia. Olisi ollut mahtava olla enemmän heidän kanssa tekemisissä. Oli kuitenkin mahtava päästä jakamaan kokemuksia edes vikana päivänä. Harjoittelun lopussa vietin 10 päivää lomailien Berliinissä. Yleisesti olen tyytyväinen kokemuksiini uudessa maassa, kaupungissa ja työpaikassa. Yhteystoimistot auttoivat ja olivat ystävällisiä. En harmittele vaivalla säästettyjen rahojen tuhlaamista tähän reissuun. Oli hienoa kokea, millaista on työskennellä Suomen ulkopuolella. Toivonkin saavani Berlinistä oikeita töitä. Vaikka kielitaitoni eikä ammattitaitoni kehittyneet jaksolla, koen tämän tärkeäksi jaksoksi, sillä tunnen itseni rohkeammaksi ja itsevarmemmaksi. On hienoa, että saan lisätä CV:seen myös Berliinin jakson. Suosittelen ehdottomasti kaikkia kokeilemaan tämän tyypistä jakscoa. Se on hieno mahdollisuus kehittää itseään ja saada uutta näkemystä ja kokemusta.

